

ועלה על הדעת לומר **הכא נמי**, קדשי קדשים לגבי דרום ששחטן או קיבל דמם בדרום, ונפסלו והולכים לאיבוד, **כמאן** (24) דחנקינן דמי, דינו כאילו חנק אותם – ומשום כך, לכאורה, ייצאו מידי מעילה, **קמשמע לן**, משמיעה לנו המשנה, שאינו כן, ולא יצאו מידי מעילה!

שמא תאמר: למה באמת אינם כקדשים שמתו? תשובתך, **קדשים שמתו לא חזו כלל**. אין להם שום היתר בכל קרבן שהוא, ולכן אינם בכלל "קדשי ה'",

והגמרא מבארת: **למה לי למיתני כל הני?** למה הוצרכה המשנה לשנות כל אלו הפסולים [שחיטה בדרום, וקבלה בדרום, שחיטה בלילה וזריקה בלילה, חוץ לזמנו וחוץ למקומן] הרי היה די לשנות במשנה

מותר להחזיר את הקומץ למנחה, כי לא נעשה כלום בהקטרת זר, אלא שהכלי שרת נתן עליו חלות קדושה, לכל הפחות, כדי להיפסל. ומוכח, שקדשים שנפסלו, אפשר שיחול עליהם שם "קדוש ליפסל".

דין קדשים שמתו, עיין בהערה 54 באריכות.

24. גירסת שיטה מקובצת.

25. הקשה השיטה מקובצת: ומה בכך שהם ראויים לקדשים קלים? הלא כאן מדובר בקדשי קדשים, שאין להם דרום כלל, וכשנשחטו בדרום הם פסולים? ומתרץ בשם רבינו פרץ: מה שאמרה הגמרא "אבל ראוי הוא לקדשים קלים", אין הכוונה לומר, שמשום כך יש להם שייכות עם "קדשי ה'", אלא, הכוונה היא, שמשום כך יש להם הדין של "אם עלו לא ירדו", כלומר, אם שחטן בדרום, אף שהם פסולים, בדיעבד אם העלו את אמוריהם [או בשר עולה] למזבח בשוגג, אינם יורדין מעל המזבח.

והחזון איש [זבחים סימן יט] סובר, שלפי ההוה אמינא, רצתה הגמרא לומר, שדינם כחנקם ממש, וכקדשים שמתו, ודינם להיקבר, ולא בשריפה כקדשים שנפסלו.

ומבואר במסכת זבחים [פד א] שהכלל בדינים אלו, הוא: כל שפסולו בקודש, כל קרבן שנפסל אחרי הבאתו לעזרה, אם עלו לא ירדו, והקודש [המזבח] מקבלו. וכל שלא היה פסולו בקודש, כגון: רובע ונרבע וטריפה, אם עלו ירדו, והקודש אינו מקבלו.

כתב הקובץ שיעורים [ח"ב סימן כא] שהטעם שקדשים שמתו פקעה קדושתם, הוא: איסור קדשים אינו איסור עולמי שחל מתחלת הקדשו, אלא, האיסור מתחדש עליו בכל שעה ושעה, כל זמן שהוא מיוחד לגבוה. וכיון שבטל ממנו צורך גבוה, ממילא פקע איסורו. ובעיקר

וכיון שקדשים קלים שחיטתן בדרום, ודרום הוא מקום לגבי קדשים, ואינו כמו מחוץ לעזרה